

RUUSU-RISTI-KIRJASTO N:o 23

KRISTUKSEN TOINEN TULEMINEN

HELSINGIN ESITELMÄ 1. 2. 1925

PITÄNYT

PEKKA ERVAST

VIIPURI 1925
KUSTANNUSOSAKEYYHTIÖ TIETÄJÄ

TAMPERE
TAMPEREEN SENTRAALIKIRJAPAINO 1925

Tämän vuoden (1925) alussa kierteli sanomalehdissä ilmoitus, joka kertoen Kristuksen tulosta helmikuun 6 p:nä monessa herätti hymyilyn: kaikkea ne ihmiset keksivät, ja tietysti tämäkin keksintö on tullut Amerikasta, niinkuin yleensä uutuuudet ja hullutellut! Mutta että kaikki lukijat eivät ottaneet tuota ilmoitusta leikin kannalta, sen todistivat semmoiset uutiset, joita osaksi saatiin kuulla, osaksi lukea lehdistä, että kuka oli tullut mielipuoleksi ajatellessaan näitä asioita, kuka tehnyt itsemurhan tai murhannut toisen epätoivoisessa vimmassa. Ja silloin niiden, jotka hymyilivät, täytyi hämmästyksissään kysyä: Mitä tämä on? Luulisihan, että kristikunnassa semmoinen uutinen, kuin kristikunnan oman Mestarin, jota se suorastaan jumaloi, takaisin tulo maan päälle olisi omiansa tekemään kaikki iloisiksi? Mutta miksi muutamat ovat siitä suorastaan kauhistuneet? Kaukana siitä, että olisivat iloinneet, ovatpa vielä tulleet mielenhäiriöön. Vastaus tähän kysymykseen on helppo löytää, vaikkei se heti juolahtanut hymyilijäin päähän. Käsitykseen Kristuksen takaisin tulosta on näet liitetty pitkin aikaa kaikenlaisia synkkiä mielikuvia maailman lopusta, ihmisten äkillisestä kuolemasta, kaiken häviöstä j. n. e. Sentähden on tuommainen ilmoitus voinut vaikuttaa häiritsevästi monen kristityn mielentilaan.

Mutta on asiassa toinen puoli, joka kaippaa selitystä. Miksi näet ajatus Kristuksen pikaisesta tulosta heitettyä ulos sanomalehti-ilmoituksen muodossa juuri meidän päivinämme saattoi niin voimakkaasti vaikuttaa ihmisiin? Jos minun lapsuudessani tai nuoruudessani jonkun päähän olisi pälkähtänyt painattaa tuommainen ilmoitus lehtiin, ei varmaan kukaan lukija olisi osannut ottaa sitä vakavalta kannalta. Miksi ihmiset nyt olivat herkempiä uskomaan asian mahdollisuuteen?

Kun tämän kysymyksen teemme, silloin meidän täytyy vastata seuraavasti: Kristuksen toisen tulemisen ajatus ei ole vieras XX:nen vuosisadan ihmisille, sillä heitä on jo hyvin, hyvin monena vuotena valmistettu tämmöisiä asioita odottamaan. Me elämme ikäänkuin ennustusten ja profetiojen ajassa. On paljon tämän suuntaisia ajatuksia ilmassa. On lausuttu, että meidän aikamme on monessa suhteessa ihmeellinen; on puhuttu Kristuksen tulosta ja tuhatvuotisen valtakunnan alkamisesta meidän ajallamme. Ei ole ihmettä siis, että mielet ovat valmistuneet.

Meidän täytyy tässä kosketella muutamia ennustuksia, jotka kerran lausuttuina, kuultuina ja monen mieleen painuneina ovat jääneet kuin ilmaan leijaillemaan. Meidän aikana ei enää ole mahdotonta ajatella, että ajatuksia lentää ilmassa; olemme nähneet siksi paljon ihmeitä, langattoman lennättimen, radion j. n. e.

Otan ensimmäisen esimerkin tämmöisestä ennustuksesta omasta historiastamme.

Suuri uskonpuhdistajamme Mikael Agricola, hän, joka laski suomalaisen kirjallisuuden peruskivet, kirjoitti julkaisemassaan suomalaisessa rukouskirjassa tähän tapaan: 2000 vuotta maailman luomisesta elivät ihmiset ilman lakia, sitten tuli laki ja se hallitsi ihmisiä 2000 vuotta, ja kun 4000 vuotta oli kulunut maailman luomisesta, tuli Jeesus Kristus maailmaan. 2000 vuotta kestää nyt tämä armon aika, ja kun se on kulunut loppuun, tulee ensin vaikea aika ja sitten alkaa tuhatvuotinen valtakunta, ja kokonansa tämä on ikäänkuin seitsemän tuhatvuotista päivää Jumalan luomistyössä.

Agricola osoitti näillä ennustuksillaan, että hänellä oli näköaloja, hän katseli asioita suuresti. Eihän hän – varsinkaan kirkonmiehenä – saattanut 1500-luvulla ajatella muuta, kuin että maailma luotiin 4000 vuotta ennen Kristusta. Mutta kun emme kiinnitä ajatuksiamme tähän kohtaan, vaan siihen, että hän osasi luoda yleissilmäyksen historian kulkuun, silloin myönnämme, että hän oli viisas ja näkevä mies.

Ottakaamme lähemmältä ajalta ennustus, meidän päiviltämme. Tämä ennustus lienee monelle tuttu, sillä kyseessä olevalla profetalla ja hänen ennustuksillaan on täälläkin Suomessa lukuisia kannattajia. Ajattelen amerikkalaista pastori Russellia. Hän sanoi tähän tapaan: 1874 maailmassa loppuu vanha aikakausi, sen perästä alkaa uusi, joka on valmistusta tuhatvuotiselle valtakunnalle. 1914 syttyy maailmansota ja 1925 alkaa tuhatvuotisen valtakunnan valmistus sillä tavalla, että sinä vuonna muutamat ihmiset nousevat kuolleista, joka kuolleista nouseminen jatkuu seuraavina vuosina.

Tämä on kokolailla huomattava ja ihmeellinen ennustus, koska vuosi 1914 on pitänyt paikkansa, sillä silloin alkoi suuri maailmansota. Sentähden on, luulen varmasti, tässäkin maassa paljon kannatusta russelilaisilla eli, kuten meillä tavallisesti sanotaan, hartevalaisilla, joiden mukaan tämäkin vuosi 1925 on ylen merkillinen.

Ottakaamme vielä kolmas esimerkki, joka lienee useimmille tuttu. Ajattelen Leo Tolstoin ennustusta, joka kierteli maailman sanomalehdissä v. 1913. Tolstoi kuoli 1910, ja hän oli laatinut ennustuksensa vähän ennen kuolemaansa ja lähettänyt sen Saksan keisarille ja Englannin kuninkaalle. Se julkaistiin Amerikan sanomalehdissä, en muista, minä vuonna, mutta varmasti se oli tunnettu Euroopassa vuonna 1913, jolloin voimme sen lukea esim. Tietäjän toukokuun numerosta.

Tolstoin ennustuksessa sanotaan tähän tapaan: Minä näen, että vaikea aika on tulossa. Näen ihmeellisen naishaamun kulkevan Europan yli, ja tämän naisen jäljissä saapuvat sodat ja kaikenlaiset vaikeudet. V. 1912 syttyy palo, joka yltyy seuraavana vuonna maailman paloksi. V. 1915 tulee esiintymään Euroopassa mies, joka ei ole mikään sotamies, vaan toimii sanomalehtimiehenä. Hän elää nyt jo, hän tulee ottamaan Europan kohtalon käsiinsä ja pitää sitä käsissään vuoteen 1925. Silloin syntyy uusi aika. Kirkot ja uskonnot alkavat romahtaa, ihmiset eivät enää usko sokeasti niinkuin ennen, sen sijaan ruvetaan vähitellen vuodesta 1925 lähtien rakentamaan panteismin, kaikkijumaluuden temppeleitä.

Tällä tavalla Tolstoi viittaa vuoteen 1925. On huomattava Tolstoin tähän saakka toteutuneessa ennustuksessa, että vuosiluvut ovat kaksi vuotta edellä todellisuutta. Maailman palo ei oikeastaan alkanut 1912, silloinhan kyllä syttyi Balkanin sota, mutta se loppui pian, ja siellähän on aina vähän levotonta. Mutta kaksi vuotta myöhemmin, 1914, alkoi Euroopassa suuri sota, joka 1915 yltyi maailmanpaloksi. Vuonna 1917 esiintyi todella uusi valta täällä Euroopassa. Tämän vallan vertauskuvana, symbolina, oli Lenin Venäjällä. Todella voimme sanoa, että hänellä ja hänen suunnallaan on ollut suunnattoman paljon sanomista Euroopassa; hän on peloittanut kaikkia Europan valtakuntia. Eivät Europan valtakunnat ole tunteneet itseään yhtä vapaiksi kuin ennen, ja se on juuri tämän suuren bolshevistisen valtakunnan takia. Lenin on nyt kuollut, mutta voimme ajatella, että Lenin oli kuin symboli. Bolshevismi se oli, minkä Tolstoi näki. Sen valta kestäisi vielä kaksi vuotta, koska 1925 + 2 on 1927, sillä kaikkihan tässä Tolstoin ennustuksessa lykkäytyi kaksi vuotta eteenpäin. Ja koska kaikki muuten on sattunut paikalleen, on odotettavissa uskonnollisia mullistuksia, jollei tänä vuonna, niin ainakin parin vuoden perästä.

Teosofisen Seuran taholta on myös paljon puhuttu Kristuksen tulemisesta. Onpa erikoinen liike olemassa, Idän Tähtien liike, joka on saanut kannatusta etenkin teosofiselta taholta. Tämä liike puhuu Kristuksen tulemisesta ja sanoo sen tapahtuvan tällä vuosisadalla, ehkä hyvinkin pian, tämän vuosikymmenen loppupuolella tai seuraavan alussa.

Kaikki nämä ajatukset, jotka ilmassa liikkuvat, vaikuttavat ihmisten mieliin, tehden ne vastaanottaviksi. Ei ole ihme, että ihmiset jäävät vakavina ja totisina seisomaan ja kysymään, mitä on tulossa, kun ilma on ollut monena, monena vuonna täynnä ennustavia ajatuksia. Sentähden onkin velvollisuutemme kysyä: mitä näiden ennustusten takana on? Ovatko ne tuulesta temmatuuta, omiansa vain peloittamaan ihmisiä, olematta itsessään mitään, vai onko jotain niiden takana?

Jos vakavassa hengessä teemme tämän kysymyksen, silloin voimme saada vastaukseksi: tässä on suuri kehityshistoriallinen tosiasia takana. Se tosiasia on, että ihmisten elämä maailmassa ei kuljekaakaan yksiviivaisesti eteenpäin ilman häiriöitä, vaan kehitys tällä pallolla kulkee samalla tavalla pyöreästi, kuin pallo itse on pyöreä, se kulkee spiraalissa. Se merkitsee, että ihmiskunnan historia muuttuu aina joidenkin aikojen kuluttua. Kun jokin ajanjakso on loppumassa, silloin joutuu ihmiskunta kuin kynnyksen eteen, kuin korkean ja paksun muurin eteen. Silloin täytyy kaikkien tunkea läpi, on voitettava ihmeellisiä esteitä, joita luonto on heittänyt tielle. Ja muurin toisella puolella alkaa kuin uusi elämä.

Väitetään, että ihmiskunnan historiassa on tällaisia perioodeja, jotka käsittävät 2000 vuotta tai enemmän, ja jotka ovat yhteydessä auringon kulun kanssa. Saamme tietää tämän tähdistä ennustajilta. 2160:n vuoden kuluessa aurinko kulkee nim. jonkun eläinradan merkin läpi, ja se aika, jolloin aurinko on viimeisiä vuosia entisessä merkissä ja ensimmäisiä uudessa, on kuin murrosaika ihmiskunnan historiassa. On syntyvä uusi kulttuuri, on otettava uusia askeleita eteenpäin kehityksessä. Ja vaikea on murroskausi, joka erottaa näitä ajanjaksoja toisistaan. Tähtitieteilijöiltä saamme myös kuulla, että juuri viime vuosisadan loppupuolella ja tämän vuosisadan alussa on tapahtunut tuommoinen siirto auringon astuessa v. 1881 Kalojen merkistä Vesimiehen merkkiin, joten vanha aika on kulunut loppuun ja uusi alkamassa. Muinaisessa Indiassakin sanottiin, että Krishnan kuollessa (noin 3000 v. e. Kr.) alkoi »musta aika», kali juga, vaikea, pimeä aika ihmiskunnalle. Mutta kun ensimmäiset viisituhatta vuotta siitä ajasta ovat loppuun kuluneet, silloin alkaa vähän parempi ja valoisampi aika ihmiskunnalle. Ja, ihmeellistä kyllä, hindulaiset sanovat: Nämä ensimmäiset kalijugan viisituhatta vaikeinta vuotta loppuvat v. 1898 helmikuussa, mutta ennenkuin päivä pääsee paistamaan, on hajoitettava monenlaiset pilvet, jotka ovat valon tiellä. Kun ihmiskunta astuu murroskauden pilviin, on sotia ja vallankumouksia, luonnonmullistuksia, nälänhätää, tauteja, laittomuuksia y. m.

Kaikki edellä luettelemamme ennustukset, joita voisimme monella esimerkillä vielä lisätä, sopivat hyvin yhteen sen tosiseikan kanssa, että olemme astuneet vanhasta ajasta ulos uuteen aikaan. Sillä eikö tämä ole totta? Eikö jokainen sitä tunne? Vaikka jokainen ei tietäisi sitä selvästi, voi jokainen sen kuitenkin tuntea.

Ja minkälainen on tämä uusi aika?

Sillä on oma henkensä, niinkuin kaikilla kulttuurikausilla on oma henkensä. Jos lyhyesti tahtoisit sitä kuvata, voisi sanoa: se on uskonnollisen totuuden etsimisen aika. Viimeisinä vuosisatoina on etsitty totuutta luonnontieteellisellä alalla. Tiede syntyi ja tiedemiehet etsivät totuutta, he etsivät sitä tässä näkyväisessä maailmassa, ja heidän tieteellinen tutkimuksensa on aistien rajoittama. Mutta ihminen on olento, joka ei ole ainoastaan aisteillaan havaitseva, vaan ennenkaikkea tunteva, tahtova, ajatteleva olento, ja sentähden hän aina on kaivannut elämänymmärrystä, maailmankatsomusta, uskontoa, »uskoa Jumalaan», niinkuin olemme tottuneet sanomaan.

Ihmisen sielu etsii enemmän kuin vain tätä näkyväistä, ihmisen sielu ei tyydy vain tähän näkyväiseen leipään. Jos uskoisimme aito materialistiseen tapaan, että meidän on hyvä olla, jos vain saamme elää kaikenlaisissa aistillisissa nautinnoissa, niin huomaisimme pian, ettei se ole totta. Ihminen ei voi olla onnellinen, jos hänen elämänsä on vain syömistä kultalautasilta, pukeutumista silkkiin ja päärlyihin ja asumista komeissa ja lukuisissa huoneissa. Kuningaskin ikävystyy mahtiinsa ja palvelijoihinsa, jos hän ei tapaa ihmisiä ympärillään. Sillä ihminen on olento, joka kaipaa totuutta, hyvyyttä ja kauneutta. Ihminen ikävöi rakkautta. Ihminen kaipaa toveria, johon voi luottaa, sielua, jota voi rakastaa. Jos hän ikävöimänsä saavuttaa, silloin hän uskoo saavuttaneensa onnen. Mutta kuinka usein sekin onni on vain hetkellistä! Se katoaa, jollei ihminen osaa pitää siitä kiinni. Ja mikä on ehtona sen pysymiselle? Ehtona on onnen yleistyttäminen, sen jakaminen toisille, sen pyhittäminen Jumalalle. Ihmisen tulee huomata, että koko maailma on kaunis, että elämä on salaperäisen jumalallista, hyvää ja suurta, että ihmiskunta on näennäisesti kuin orpo täällä maanpäällä, mutta todellisuudessa taivaallisen Isän huomassa. Kuta todellisemmin ihminen oppii rakastamaan ja olemaan onnellinen, sitä selvemmin hän ymmärtää, että elämä on itsessään arvokas ja kallis ja että se on sitä juuri sentähden, että elämän Henki on kaiken takana. Sitä Henkeä nimitettäköön millä nimellä tahansa. Toinen sanoo sitä Jumalaksi, toinen Allah'iksi, toinen Brahmaksi, toinen Kristukseksi, toinen Isäksi tai Elämän Suureksi Salaisuudeksi. Mitä nimistä! Kun ihminen tuntee olevansa ihminen, silloin hän tuntee, että elämässä on kalleutta ja arvoa ja että sen kalleus ja arvo perustuu siihen, jota pienet, nöyrät ihmiset sanovat Jumalaksi.

Ihminen on sydämeästään totuuden etsijä. Ja me olemme nyt tulleet siihen aikakauteen, jonka henkenä on uskonnollinen totuuden etsiminen. Ihminen ei ole enää pakoitettu sokeasti uskomaan mitään opinkappaleita. Jos hänelle niitä tyrkytetään, hän tyytyy niihin, niin kauan kun ei ole itse järjessään herännyt, mutta sitten hän alkaa epäillä ja ajatella. Ja tämä ei ollut ennen luvallista. Kaikkiällä vallitsivat viime aikoihin saakka kirkot, jotka sanoivat: »sinä olet kadotuksen lapsi, jos epäilet. Sinun tulee uskoa». Ne ihmiset, jotka jo keskiajalla alkoivat kysyä: »kuka on Jumala, mikä on tämä elämä ja maailma», ne ihmiset tulivat synkän epäluulon alaisiksi. Kirkko kiinnitti heihin huomionsa, ja ennen pitkää heidät otettiin kerettiläisinä vangiksi, ja kirkon valtuuttamat mahtimiehet julistivat: »meidän täytyy polttaa heidän ruumiinsa, jotta heidän sielunsa pelastuisi».

On todella ollut niin, että ihmisen on täytyntä tyytyä sokeaan uskoon, ja sentähden on nyt uusi aika syntynyt. Voimme jokainen tuntea luissa ja ytimissä elävämme uutta aikaa, sillä nyt jokaisen omatunto nousisi kapinaan, jos ihmisiä vangittaisiin ja poltettaisiin heidän eriävän uskonsa takia. Yhdellä äänellä huutaisimme: »Mitä tämä on? Me vaadimme, että ihminen saa olla vapaa ajatuksissaan ja tunteissaan!» Näin jyrkkä on katsantokantamme nykyään. Sentähden todella elämme uudessa ajassa.

Ja tämän uuden ajan henki tulee esille toisellakin tavalla. Keskiajalla täytyi jokaisen uskoa, että tämä maailma oli hyvä semmoisenaan. Yhteiskunnat olivat hyvin järjestetyt, kirkoilla, kuninkailla ja korkeilla herroilla oli suuri valta, ja muiden täytyi tyytyväisinä iloita siitä, että Jumala oli määrännyt muutamia ihmisiä rikkaiksi ja vallassa olijoiksi. Kaikki kärsivätkin nöyrästi, sillä silloin elettiin toisessa ajassa. Mutta nyt ovat ihmiset alkaneet ajatella, he eivät enää ole arvostelematta. Nyt kaikkiällä ihmiset arvostelevat: »Mitä on semmoinen kuninkuus, valta ja herruus, joka katsoo muutamien harvojen etua, joka syöksee kansat sotaan ja murhiin ja hirmuisiin kärsimyksiin?»

Pitkin viime vuosisataa ihmiset jo alkoivat kapinoida. Syntyi suuri sosialistinen liike, joka herätti pienet ja köyhät ajattelemaan, joka sanoi: »Meidän ihmisten täytyy itse ottaa ohjaket käsiimme, muuten kehitys maailmassa pysähtyy. Emmekö voisi luoda uutta onnea uusilla olosuhteilla?»

Nyt ei pidä kiinnittää huomiota siihen, että sosialismi on synnyttänyt vallankumouksia, että se on väkivallalla saanut niin äärettömän paljon kärsimyksiä aikaan, vaan siihen tosiseikkaan, että ihmiset ovat alkaneet ajatella ja etsiä, että heidän sydämissään on herännyt suuri halu veljeyteen, yhteisymmärrykseen, avun antoon ja saantiin. On kuin suuri kaipuu olisi käynyt läpi ihmiskunnan: »emmekö voisi niin elää täällä, että saisimme toisiamme auttaa ja toisiltamme saisimme apua, että tämä keskinäinen apu olisi koko yhteiskunnan henki, että koko elämä maan päällä olisi veljellisemmällä kannalla?»

Tämä on uuden ajan henki, tämä on uskonnollisen totuuden etsimisen yksi hedelmä: veljeys, rakkaus. Eikä meidän tule ajatella, mitä olemme saaneet aikaan, mitä on saamatta. Meillä on 2000 vuotta edessä, jolloin juuri tätä tullaan yrittämään. Ei meidän pidä ajatella: »tämä on hirveää, vanha maailma oli hyvin järjestetty», vaan meidän tulee ajatella: »nyt elämme keskellä murroskautta, ja murroskausi on luonnollisesti epäonnistunut, mutta tulevaisuudessa tulee aika, jolloin olosuhteet ovat ihanammalla tavalla järjestetyt kuin koskaan ennen, jolloin kaikilla ihmisillä tulee olemaan valoisampi, itsenäisempi, turvallisempi elämä kuin koskaan ennen.»

Tämä on uuden ajan henki.

Jos nyt kysymme, mitä uudenaikainen ihminen, joka on etsinyt totuutta, löytää ja millä tavalla hän ratkaisee vanhoillisia uskovaisia rasittavan kysymyksen Kristuksen toisesta tulemisesta, niin saamme vastaukseksi: uskonnollinen totuuden etsijä löytää kaksi merkillistä asiaa ja niiden lisäksi vielä kolmannen.

Mikä on ensimmäinen merkillinen asia?

Toden teolla etsiessään ihminen huomaa, että hänen pitää kerrassaan vapautua kaikesta taikaukosta, ennen kaikkea siitä, että elävä olento voisi olla tuomittu ikuisen kadotukseen. Mikä jumala se olisi, joka voisi nähdä yhdenkään ihmisen kärsivän ikuisesti? Semmoinen jumala olisi perkele. Perkele yksin voisi nauttia siitä, että toinen kärsisi ikuisesti. Mutta perkelettä ei ole. Ja sentähden Elämän Henki, Jumala, ei saata semmoista nähdä, eikä ikuista kadotusta ole olemassa. Minä kerron nyt, mitä totuuden etsijä löytää. Se tie voi olla pitkä, jota hän kulkee; hän saa paljon lukea, paljon miettiä, paljon tutkia, ennenkuin pääsee selville totuudesta, mutta varmasti hän sen löytää. Nämä kaikissa maailman kirkonopeissa tavattavat kertomukset perkeleestä ja ikuisesta kadotuksesta ovat turhanpäiväisiä keksintöjä.

Mutta mitä totuuden etsijä löytää itse elämän suhteen, mitä hän huomaa luonnon- ja elämänlaiksi? Hän huomaa, että on olemassa merkillinen elämänlaki, jota sanotaan jälleensyntymiseksi. Ihminen on henkiolento, joka käy tässä elämässä koulua. Hän syntyy tänne kuin kouluun, mutta ei se ole ikävä koulu, vaan erinomaisen kiintoisa, – se on suurien seikkailujen koulu. Tämä meidän elämämme on meidän koulumme, ja se on viehättävä koulu. Tässä koulussa ihminen henkiolentona käy. Mutta hän ei todella voisi oppia paljon, jos hän olisi tässä koulussa vain yhden kerran, sentähden hän syntyy tänne kerta toisensa perästä. Jos kysytte, miksi minä puhun näin, niin sanon: minä tiedän, että asia on niin. En sano tätä sitä varten, että uskoisitte minun tietooni, sillä usko ei tässä auta, vaan oma ajatus ja kokemus; vaan sanon sen rohkaisuksi ja kehoitukseksi, että itse ajattelisitte, sillä tämä näkökanta on järkevä. Ymmärtäkää, että elämällä on tarkoitus. Emme ole turhanpäiten syntyneet tänne, vaan olemme henkiolentoja, jotka synnymme tänne uudestaan ja uudestaan sitä varten, että kehittyisimme, oppisimme, tulisimme lähemmäksi ja lähemmäksi totuutta ja onnea. Kuinka voisi ajatella, että ihmiskunta lopulta osaisi rakentaa onnellisen valtakunnan, tuhatvuotisen valtakunnan, ellemme uskoisi, että ihmiset tulevat paremmiksi ja viisaammiksi? He erehtyvät satoja ja tuhansia kertoja, mutta oppivat lopulta, miten voi tulla onnelliseksi luomalla onnea ympärilleen. Sääntö on yksinkertainen: toisia onnellistuttamalla tulee itse onnelliseksi. Ja kuitenkin pelkäämme sitä sääntöä liian vaikeaksi. Sentähden elämämme tarkoitus ja sisältö on kokemisessa ja viisastumisessa. Olemme henkiolentoja, jotka hetkeksi poistumme taivaallisesta kodista ja synnymme tähän kärsimysten ja ilojen, vihan ja rakkauden näkyväiseen maailmaan seikkailemaan, niinkuin entisajan ritarit, jotka lähtivät ulos hyvän puolesta taistelemaan, orpoja ja leskiä puolustamaan, vääryyttä vastustamaan. Olemme henkiolentoja, jotka synnymme tänne, tuoden mukamme muistot taivaallisesta kodistamme, viisauden hyvät hedelmät entisistä kokemuksistamme. Mistä johtuu, että toisen mielestä on oikea, mikä toisen mielestä on väärä? Toisen mielestä on ihanaa unohtaa surunsa humalassa, toisen mielestä on viisaampaa olla raitis ja ajatella elämän asioita. Mistä tämä erillaisuus? Se johtuu siitä, että toiset ovat kokeneet toista, tai enemmän kun toiset. Mutta me ihmiset olemme henkiolentoina veljiä, jotka käymme koulua rinnakkain, ja me voisimme veljinä pitää toisiamme kädestä!

Nyt tulemme totuuden etsijän toiseen merkilliseen löytöön, ja nyt tahtoisin, että osaisin käyttää sanoja, joita kaikki ymmärtäisivät. Älkää ainakaan sanoihin takertuko!

Totuuden etsijä löytää Jumalan. Hän löytää Elämän Hengen, Isän, hän löytää Kristuksen. Missä se on tuo Kristus? Ei se ole henkilö, joka kuoli 2000 vuotta sitten, se on elävä Kristus, se on Jumala. Ja se Jumala, Kristus, se löytyy totuuden etsijän sydämessä, hän löytää Jumalan itsessään, Elämän Hengen omassa povessaan, hän pääsee sisäiseen yhteyteen taivaallisen Isän kanssa, hän joutuu läheiseen kosketukseen Kristuksen kanssa. Ilmaisutapoja on monta, mutta totuus on yksi.

Ja samalla totuuden etsijä silloin ymmärtää kolmannen merkillisen asian, hän ymmärtää, mikä on Kristuksen toinen tuleminen.

Se on tuleminen, josta Jeesus Kristus itse puhuu evankeliumeissa. Jeesus Kristushan itse lupaa: Minä tulen takaisin. Mutta hän sanoo myös: Ihmisen Pojan tuleminen on kuin pitkäisen salama. Ettekö tiedä, että Ihmisen Poika tulee pilvissä?

Mitä tämä merkitsee?

Sitä ei voi selittää muu kuin se, joka on kokenut, ja kokenut tietää, että Kristus tulee ja tulee pilvissä.

Ja millä tavalla se tapahtuu?

Se tapahtuu yksilöllisesti. Kristus tulee toistamiseen silloin, kun Hän tulee yksilöllisen ihmisen luo, kun ihminen löytää Kristuksen hengessään, kun hän löytää omassa sielussaan ja hengessään Ihmisen Pojan, Jumalan Pojan. Silloin Kristus tulee pilvissä, sillä silloin ihmiselle tapahtuu sisäisesti ihmeitä. Hänen sisäinen maailmansa avautuu, hän näkee, kuinka päivä paistaa pilven takana, hän kuulee äänen, joka taivaasta kutsuu, joka nimittää häntä Pojaksi. Hänessä syntyy Kristus, rakkauden ja pyhyiden henki, elävän Jumalan Poika.

Tämä on suuri ja ihmeellinen mysterio, semmoinen salainen asia, jota ihmisyksilöiden tulee kokea. Jumalan etsijöille mysterio paljastuu. Me elämme nyt uudessa ajassa, jolloin ihmisyksilöt voivat etsittyään löytää tämänkin totuuden, ja kun he sen löytävät, silloin heihin tulee ikuinen rauha, se rauha, joka oli Mestarilla. Hän sanoo: En minä anna, niin kuin maailma antaa, minä annan teille rauhani, sillä minä olen maailman voittanut. Taivaallinen rauha laskeutuu totuuden löytäjään ja sen mukana ihmeellinen tieto, että kaikki on hyvin, tapahtukoon maailmassa mitä mullistuksia tahansa. Mullistukset eivät merkitse mitään sille ihmiselle, joka on löytänyt Jumalan.

Muistakaamme siis: Kristuksen toinen tuleminen tapahtuu pilvissä, s. o. näkymättömässä maailmassa, totuuden etsijän hengessä, ei missään ulkonaaisessa. Niinkuin Jeesus sanoo evankeliumissa: Tulee aika (ja se aika alati uudistuu), että ihmiset sanovat: tuossa on Kristus, tietäkää silloin, että ne ovat vääriä profetoita. He erehtyvät. Ja myös kuulette sanottavan: tuossa on jumalanvaltakunta. Ei niin. Jumalanvaltakunta toteutuu maan päällä silloin, kun se on toteutunut teissä itsessänne, jumalanvaltakunta tulee silloin, kun te ihmiset olette siihen valmiit, kun olette tulleet niin viisaiksi, hyviksi, veljellisiksi epäitsekkäiksi, että enemmän ajattelette toisten onnea kuin omaanne, – niin, että ette ajattele omaa onneanne ollenkaan. Ja jumalanvaltakunta ei tule, ennenkuin ymmärrätte, mikä on Kristuksen toinen tuleminen, ennenkuin saatte kokea sitä. Se on henkinen asia.

Totuuden etsijä, joka tietää, mitä tällaisilla sanoilla ja lauseparsilla tarkoitetaan, hän on todella onnellinen. Ikuinen autuus ja rauha asuu hänen sydämessään. Hän tietää, että maailma seisoo ennustuksista ja enteistä huolimatta. Hän tietää, että luonnossa tapahtuu mullistuksia ja että ihmiset pahuudessaan – tietämättömyydessään – murhaavat ja hävittävät. Hän tietää, että historia kulkee kulkuansa: sivistykset nousevat, sivistykset häviävät; kansat syntyvät; kansat kuolevat.

Mutta kaikki tämä on ulkonaista ja ohimenevää. Henki yksin on ikuinen. Ihmisen henki käy elämän koulua, ja kun alkuläksyt on opittu, tulee Kristus ihmisen luo. Jospa monet, monet meistä pian valmistuisivat ottamaan vastaan Kristuksen toisen tulemisen.